

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput VIII. Christum ipsum, perennem passionis suæ memoriam,
meritissimo à nobis exigere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

quendi formâ Exercitium hoc ita commendat, perinde atque si eam mortis Filij sui memoriam Deus summè unicéque desideret; eoque facili atque omnibus obvio pretio, non modò pro ijs, quæ tot nominibus Deo debemus, satisfacere, sed & Deum ipsum (id enim S. Doctoris verba sonant) ubique se ultro offerentem, nobis redimere ac comparare valeamus. Adeò non grata duntaxat atque jucunda, sed etiam pretiosa est Deo pia passionis ac mortis Filij sui recordatio.

CAPVT VIII.

Christum ipsum perennem passionis suæ memoriam meritissimò à nobis exigere.

§. I.

Quâ ratione Christus à sibi singulariter dilectis eam recordationem postulaverit.

Quantopere cordi sit optimo ac benignissimo Redemptori, ut sui fideles, in amarissima ipsius passione ac morte recogitanda assiduè sese atque devotè exercent (extra ea quæ dixi in superiori incitamento, quæque facile queant in rem præsentem accommodari) illud propriè argumento esse potest; quòd non temerè quemquam Sanctorum aut Sanctarum invenias, eorum scilicet quos ipse sibi paulò familiarius adhibuerit, aut cum quibus dulcius ac tenerius versari visus sit, cui passionis ac mortis suæ perennem memoriam, vel amantissimis verbis non commendârit, vel aliâ atque aliâ ratione, ejus animo non modò imprimere, sed velut insculpere non studuerit. Cujus rei juvabit pauca quædam exempla ponere.

Rit. c. 3.

S. Edmundo Cantuariensi adhuc puero, seorsum ab æqualibus in prato quodam deambulanti, spectandum se-
præ-

præbuit Iesus Christus, divinâ quadam pulcherrimi pueri specie; hortatusque est ut nomen suum (quod cœlestibus characteribus inscriptum fronti præferebat) & ipse fronti ac cordi frequenter imprimeret, & in passione ac morte sua commeditanda libenter versaretur. Quod ille deinceps ita præstitit, ut in Salvatoris doloribus quotidianâ meditatione usurpandis, intimis sensibus afficeretur.

S. Birgittæ etiamnum puellulæ, cùm die quadam de passione Domini sermonem audisset, nocte insequenti oblata est Christi crucifixi species, tanquam recenti sanguine perfusa, dicentisque se his plagis affectum ab his qui contemnerent charitatem ipsius: quo illa viso sic commota est, ut exinde passionis Christi, sinè lacrymis meminisse non posset. *Vit. c. 4.*

De S. Francisco refert B. Bonaventura: cùm sub ipsa vitæ sanctioris initia, frequenter loca solitaria, velut amica maroribus & piæ contemplationi magis idonea quæreret; quadam die sic seorsum oranti, & mente in Deum tanquam absorpto, apparuisse Christum Jesum velut cruci suffixum: *ad cuius conspectum, inquit, liquefacta est anima ejus, & memoria passionis Christi visceribus cordis ipsius adeò impressa medullitius, ut ab illa hora, cùm Christi crucifixio veniret in mentem, vix posset à lacrymis & gemitibus exterius contineri.* *Vit. c. 1.*

Similiter autem B. Angelæ de Fulginio, in ipsis itidem vitæ melioris initijs, non semel, sed sæpius, Christus crucifixus sese videndum exhibuit, amanter adhortans, suas ut ad plagas aspiceret, atque expositis sigillatim doloribus suis, blandè ex ea seiscitans: quando ipse talia ejus amore sustinisset, quid ipsa vicissim Sponsi sui causâ facere posset ac vellet. Atque ipsa exinde ad passionis Christi memoriam ita cœpit affici, ut solo imaginis illam referentis aspectu, deficeret ac linqueretur animo, & febrili tanquam ardore astuaret: proindeque curæ erat sodalibus, subducere (quâ possent) *Vit. c. 18.*

possent) omnes istius argumenti imagines, nequa fortè in ipsius oculos, cum eo quod dixi valetudinis incommodo, incurreret. Denique (ut passim ex Ludolpho Carthusiano referunt) cum quidam Dei servus, vitam degens solitariam, vehementer optaret agnoscere, quonam tandem opere aut exercitio Deo maximè placere posset, idque ut sibi manifestare vellet, instantius Dominum precaretur; apparuit demum quadam die oranti Christus Dominus, toto corpore confecto vulneribus nudus ac tremens, & prægrandi cruce humeros gravatus; docuitque, eâ re, inter ceteras, sibi maximè placituros servos suos, si se in cruce sua bajulanda adjuvarent, affectando se in doloribus suis, eorumque singulos frequenti ac piâ meditatione usurpando.

§. 2.

Quàm multa & mira ad eam in nobis conservandam operari dignatus sit.

NEquè verbis duntaxat ad id hortari dulcis Redemptor, sed multa & mira identidem operari dignatus est; quæ objecta fidelium sensibus, eos immemores dolorum ejus vivere non paterentur.

Hinc enim relicta, sive in B. Veronica velo sanguinolenta divini vultus effigies; sive in utraque sepulchrali sindone (quarum altera Taurini, altera Vefuntione, visitur) ipsius corporis Dominici, & plagarum ejus expressio. Hinc (ut nihil dicam de veri sanguinis Dominici non uno loco adhuc asservatis reliquijs) ex imaginis Salvatoris, Berjiti à Judæis crucifixæ, aperto latere, tantâ copiâ emissus prodigiosus cruor, ut, quod testatur Romanum Martyrologium, orientales & occidentales Ecclesiæ ex eo ubertim acceperint.

*Martyr.
9. Nov.*

At idem facit illa (de qua post dicam) vivifici ligni fan-

sanctæ crucis, in innumera prope frustra dissecti, & in omnes ferè orbis terrarum partes dispersi, miraculi plena multiplicatio.

Ad idem, toties cœlesti prodigio efformata, atque ostensa mortalibus, ejusdem sanctæ Crucis effigies, modò in nubibus cœli conspicua, modò de cœlo ad mortales delata, modò in hominum membris, vestimentis, rebus alijs impressa; modò (quod in Japonia instante persecutione, & alibi usuvènit) in dissectis arborum membris ac velut corde inventa. Cui affine, quod non ita pridem nostrorum ex Ibernia literis accepimus istic anno 1651. contigisse, ut dissectà ab hæreticis arbore, fonti Jesu in oppido Bellimorum imposità, in singulis truncis, eorùmque præcis partibus, Jesu nomen impressum apparuerit, quod nec ferro nec igni poterit aboleri.

Quid, quod integram etiam Christi crucifixi effigiem non semel è terra prodigiosè enatam constat; ad commendas commovendasve rei miraculo mortalium mentes, & ad eam, qua de agimus, passionis Christi memoriam in ijs resuscitandam?

Primum enim Vallisoleti in Hispania, in regali (ut vocant) S. Benedicti Monasterio visitur antiqua Christi crucifixi imago, vulgò dicta Crucifixus de la Cepa, quam nullo humanae manûs artificio exsculptam, sed è vitis cujusdam radice aut caudice divinitus exortam, non modò certa traditio, sed ipse etiam aspectus ostendit. Ad hæc Gandavi in Belgio, in Cœnobio Monialium Ordinis S. Augustini, religiosè asservatur radix lilij, Jesu crucifixi expressam effigiem referens, à Religiosis Patribus Ordinis S. Francisci olim in agro suburbano Urbis Jerosolymæ, cum ipso suo flore, inventa. Colitur & Trajecti ad Mosam in Cœnobio itidem Monialium S. Magdalenaë aliud Christi crucifixi simulacrum, nullà pariter humanâ arte effectum, sed (ut habet re-

H

cepta

*Boiss. l. 2.
de cruce
cap. 6.*

*Quaresim.
Terra S.*

*l. 4. c. 10.
§ 12.*

cepta traditio) ex nuce delatâ Ierosolymis, & in Belgico solo plantatâ, mirabiliter enatum. Wratislaviâ in Silesia ad annum Domini 1284. cùm Ecclesiâ S. Crucis fundamentis jaciendis terra erueretur, reperta est è radice arboris enata imago Crucifixi, tantâ membrorum proportione, tam exacto unguium, capillorum, aliorumque ejusmodi discrimine, quasi si eximiâ sculptoris arte esset elaborata. Quam se in eadem Ecclesia sæpe vidisse atque tractâsse, testatur qui hæc refert Abrahamus Bzovius in Annalibus.

Alphon. O-
Gall. Relat:
de Regno
Chile. l. 1.
cap. 23.

Denique recentiore prodigio in Regno Chilensi, Americæ regione, inventa arbor est sponte suâ, hoc est nullâ humanâ manu, sed non absque Dei singulari providentia, in crucis ac Crucifixi effigiem conformata: cujus ectyponi communicârunt ac pervulgârunt Societatis nostræ Patres, qui ex eo regno in Europam revenère. Arboris corpus, quâ parte ei Crucifixus adnascitur, complanatum nonnihil, & tanquam dolatum apparet, ad exactiorem Dominicæ crucis representationem. Existit inde Crucifixus, consecratâ formâ spectabilis, nisi quòd pars ima corporis velo seu amiculo quodam à lumbis ad pedes defluente obtegatur. Asservatur ea effigies in ejus Regni valle, dicta Limache, & magno concursu indigenarum celebratur. Alia quædam his affinia aliâ ex occasione referentur parte sequenti.

Viti c. 13.

At verò quàm suave pariter ac admirabile, quòd idem Salvator, non jam res sensûs expertes, sed ipsa quorundam sibi singulariter gratiosorum membra passionis suæ diversis symbolis ac notis inscribi atque exornari voluerit; eosque in mortalium oculis, tanquam viventes sui imagines, & passionis suæ expressos testes apparere! Quo in genere principem profectò locum tenet Seraphicus ille S. Franciscus, qui inaudito ad eam diem prodigio, sacris vulnerum Christi stigmatibus in carne sua insignitus, novus homo stupenti mundo apparuit, & velut vivam Christi crucifixi effigiem

effigiem mortalium oculis objecit. Quod quidem sacrorum stigmatu in signe alijs deinde compluribus, quanquam ratione dissimili, divinitus postea concessum est: potestque fortassis non immerito sibi gratulari minimum nostrum, Belgium, complura sibi istiusmodi prodigiosi favoris exempla obtigisse. Sic enim de Beatis Lydvina & Gertrude ab Osten Hollandis Virginibus, tradunt apud Laurentium Surium, qui earum res gestas olim conscripsere. Idem tradit Ludovicus Blosius de alia quadam sancta Virgine, religiosâ Herkenrodæ juxta Hasseletum, de qua ita loquitur Monialis spiritualis cap: 2. *Itidem sanctissima Virgo Elisabeth de Spalbeeck, ingenti devotione quotidie passionem Dominicam recolere consueverat. Unde & Christus stigmata quinque vulnerum suorum manibus ac pedibus & lateri ejus verissime impressit: adeo ut ex ipsis tanquam è recentibus plagis copiosus sanguis plerumque efflueret, idque potissimum ferijs sextis.* Plures alias addit Arnoldus Raifus in suo Hierogazophylacio Belgico, & in his Beatas Brigidam Hollandam, Idam Lovanientem, &c. proque singulis suos autores laudat.

Verum illud in primis amabile, quod Italæ Virgini eo in genere contigit; Beatæ inquam Claræ de monte Falco, sive Claræ de Cruce: hoc enim nomine denique appellata est, ob singularem & prorsus insolitum erga Domini passionem affectum. Huic enim, cum cordi suo imprimi vivam imaginem ac memoriam passionum Christi dudum ardentem expeteret, atque veluti pro gustu quodam earundem passionum, annos duodecim omni spiritali consolatione destituta vixisset; apparuit denique cum cruce sua Salvator, in qua ipse diceret sitam esse summam ac compendium omnis lætitiæ; eamque cordi ejus arcanis notis ita inscripsit, ut nihil jam nisi de cruce aut cogitare aut loqui posset. Defunctæ cor (quod ipsa sub mortem faciendum monuerat) dissectum atque apertum est; atque in altera ejus parte

Luc: Wad:
ann. 1308.
num. 73.

conspēta Christi crucifixi effigies, ex ipsa carne exsculpta ac protuberans, unā cum Dominicæ lanceæ ac spongiæ similiter effictis iconibus; in altera verò, flagellum, funes, columna; suo quæque colore atque aprâ soliditate constantia. Atque cor istud admirabile, passionis Christi notis ac instrumentis insigne, etiamnum in præfati oppidi cænobio asservatur, & pietatis causâ spectare volentibus, exhibetur.

§. 3.

Quàm justum sit, nostrum quemlibet, ei Domini nostri desiderio studiosius respondere.

EN quo studio, quibusve modis, imò quot quantisque prodigijs, à nobis studuit obtinere dulcis Salvator, ut semper in pectoribus nostris superstes vivat ipsius dolorum grata ac constans recordatio. Quid si ad hæc adjunxerimus illud prodigiosum prodigium, & memoriam seu epitomen mirabilium Dei, Eucharistici inquam Sacrificij ac Sacramenti institutionem? quod vel idecirco potissimum Ecclesiæ suæ à Redemptore nostro relictum est, ut per mysticam illam ipsius Christi immolationem, cruentum crucis Sacrificium representaret, & (nequa nos ejus caperet oblivio) perpetuo & ad mundi finem duraturo mysterio, ipsam Domini mortem, ut Apostolus ait, annuntiaret; de quo quoniam inferius rursus erit dicendi locus, hoc loco satis fuerit indicasse. Juvabit interim rem concludere verbis S. Joannis Chrysostomi, qui ad hanc ipsam divini Sacramenti institutionem aspiciens: *Vides, inquit, quantum ei Studium fuerit, ut semper memoriâ teneamus, ipsum pro nobis mortuum fuisse.*

Hom: 83.
in Matt:

Quàm autem meritò id à nobis postulet amabilis Redemptor; ut istud suum immortale in nos meritum, gratâ recordatione; passionem suam amarissimam, aliquâ saltem nostrâ compassione; mortem denique nostrâ causâ

obi-

obitam, omnibusque venis fufum sanguinem, vel unâ subinde lacrymulâ prosequamur: & res ipsa per se loquitur, & proprio postea capite uberiùs dicturus sum; ut nihil opus sit hoc loco pluribus disputari.

Tantum hîc tecum reputes velim: quando magna pars mortalium Christum JESVM Dei filium unigenitum, per summos dolores & amarissima opprobria, in patibulo crucis pro ipsorum salute mortuum, aut per cæcitatem & infidelitatem ignorant, aut per vecordem oblivionem non recogitant; profectò par esse, eos qui immensi ejus beneficii, non fidem modò, sed sensum etiam aliquem habeant, & ejus auctori Domino nostro JESV Christo impensius gratificari ament, contentiori studio pium hoc exercitium arripere, & (quoad ejus fieri poterit) aliorum defectum ac stuporem conducipatâ devotione supplere.

Quamobrem ut caput hoc aliquando finiam, vulgatum illud è Threnis carmen, tanquam ab ipso Christo tibi propriè occini, & ad aurem cordis identidem insufurrari non immeritò existimes: *Recordare paupertatis & transgressionis meæ, absinthij & fellis.* *Thren: 3.* Perinde ac si diceret: Dilecta anima, recordare obsecro eorum quæ pro te passus sum, in cruce pendens & moriens amore tui. Et si nondum potes dare sanguinem pro sanguine, & vitam vitâ, mortem morte pensare: vivat in te saltem jugis ac grata meritorum meorum memoria, & vel hoc infimo non ingratae mentis officio, amorem ac dolorem meum compensare satage.

Hîc verò quid agat dicatve fidelis anima, nisi pudore simul ac dolore victa exclamet, illudque pro se reponat, quod laudatis Threnorum verbis proximè subjunctum est: *Memoriâ memor ero, & tabesceat in me anima mea.* Erit planè, quemadmodum optas, mi bone JESV, quando tuum tam ardens id votum est. Versabitur mihi assiduè ob oculos extre-

extrema paupertas ac nuditas, in qua mortuus es, omni tum exteriori tum interiori solatio destitutus. Recordabor myrrhæ ac fellis, quo sub ipsa morte potatus es. Neque obliviscar absinthij, seu amaritudinis amarissimæ, quæ in illa hora perfusa fuit anima tua, & temerata suavitas cordis tui. Memor ero denique transgressionis tuæ, hoc est excessus illius, quo & amor & dolor tuus omnem sive amoris, sive doloris modum transgressus est. Neque languidâ duntaxat memoriâ, stertilive recogitatione complectar passionem tuam, sed illius vivam imaginem cordi meo altè infixam assiduè circumferens, ejusque momenta, nusquam intermissâ contemplatione versans, amore liquefaciam, contabescam dolore; perennique luctu, & si quas de siliæ cordis mei extundere possim piæ commiserationis lacrymas, his tanquam lilijs violisve tibi jucundissimis, tuum optimi ac dulcissimi parentis funus respergam.

C A P U T I X.

*Idem Exercitium B. Virgini Dei Matri sum-
mopere placere.*

Nemo est fidelium qui nesciat, quàm referat ad æternam salutem, illam sibi conciliare ac demereri, quæ ecclie janua, & electorum Mater speciali quadam ratione à filio suo constituta est. Atqui quàm ei acerbum fuit, filium suum dilectissimum in patibulo crucis pendentem, & per summos dolores expirantem aspicere: tam nunc ei dulce est ejus cruciatus assiduè recolere, & perquam jucundum ac volupe, si sui clientes frequenter eandem exercitationem usurpent. Quod etsi, ex eo quo in filium est animo, pronum erat cuique conijcere; necui tamen id obscurum esset, dignata est non semel dilectis filij sui Sponsis, Birgitæ, Mechtildi, aliisque Sanctis ore suo testatum facere.

Nimi-